

Fecske Csaba

A mi utcánk

hűséges vagyok hozzá
mint keréknyom az őszi sárhoz
rigók galambok és autók közlekednek itt
két lábon a szomorúság
a sarkon a májfoltos platán titokban
szégyenlősen öregszik mintha
le akarná tagadni a múlt időt
délelőtt van vagy már délután
ha volt nappal lesz este is sőt éjszaka
juharfáink rigókat dobálnak a levegőbe
föntről a nap belemosolyog a tájba talán jókedvünk napja
lesz ez a mai az lesz ha lehet csak az van
ami lehet súgta egy nagy költő
öreg varjú bóklászik a kopott fűben
fekete madár gonosz gondolat
meglebbentve szárnyát
mintha koporsó repülne el fölöttem

Árva

de jó lenne hazamenni most
kisemmizve porig alázva
remegő lábbal lépni át a küszöböt
benyitni a rég látott atyai házba

csontos kezével átölelne apám
örülök hogy visszatértél fiam
nélküled voltam igazán öreg
csontjaimra szúrva egyedül magam

FECSCKE CSABA (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Kiűzetés*. Válogatott és új versek (Magyar Napló Kiadó, 2017).

kifehéredett hajjal az ember
már elsírja magát könnyen
szemem sarkában megcsillan
mint a vadvíz bátortalan könnyem

de jó lenne hazamenni de jó lenne
várni az atyai simogatásra
otthon lenni nagyon
hogy ne lennék olyan árva

Üzenet

Kavics és fű a talpam alatt,
agyamon, mint meleg kövön a gyík,
sütkérezik az elpilledt öröm.
Nézem e megbékélt világot,
a kökénybokron fönnakadt szellő
szelíd igyekezetét, az árnyékot vető
meredek sziklacsúcsot. Mint darabokra
tépett selyemkendő foszlányai,
libbennek tova a lepkék, integetnek nekem
egy láthatatlan kéz szándéka szerint.
Magam vagyok, egyedül ünnepelek,
egyedül cipelem ezt a gyönyörű terhet.
Messze, a völgyből harangszót hallani:
valami ősi mélabútól vemhes üzenetet.
Íme, gondolom, nem bújhatok el,
hát mégsem csupán gyöngye ökörnál
erejével kötődöm hozzátok,
számon kérhető tőlem bármikor ez a nap is:
a fényben delelő hegyi rétek, vízvájta
szurdokok, sziklagyepek, rejtelmes
mélységből előbuzogó vizek.

Miniatűrök

Délután

Ásító pinceajtó:
fogatlan sötét szájüreg –
Borostás nyári délután
támaszkodik a semminek.

Fűzfák

Lábukat mosó nénikék
a csontos parti fűzek.
Szappanuk a hold, utána kapnak
összetépvén csipkét a habnak.

Domb

Árvalányhaj lobog a szélben,
ritkás hajú ősz fej a domb,
arcán vízmosások ráncai
s anyajegyként a lábnyomom.

Ökörnyál

Ökörnyálat ereszt az ősz,
ott lebeg a tömzsi bokrokon,
aztán vére is kibuggyan,
piroslik a csipke és a som.

Tölgy

Hatalmas terebélyű
vén tölgy alatt

svájccisapkában hever
ezernyi makk.

Hólyagkláris

Akáclevél zörren a szélben,
már oda ez a nyár is.
Himbálja piros lampionját
búsan a hólyagkláris.

Szögligeti tavasz

a kerítés tövén felüti fejét a csalán
vézrik a süldő meggyfa ága
rügy dudorodik készen arra
hogy zöld örömét világgá kiáltsa

mintha lázadásra készülne
izgatottan röpköd zajong a madárnép
sötétben komorlik alattuk
az éjszakából kiszakadt árnyék

a kertek vidáman eregetik a füstöt
csontropogtatva nyújtózkodnak a lángok
szívemre akasztom a világot
valami örülnivalót
biztosan találok

